

Lebout dlouhou přihrávkou našel Fréderica, který míč zpracoval a ani nemusel zpomalit. V běhu jej perfektní technikou zpracoval vnitřní stranou pravé nohy, kterou přitom sotva zvedl. S klidným odhodláním a s roztržitým, téměř imbecilním výrazem, který zvláště kontrastoval s jeho mistrovsky zvládnutými pohyby, se rozběhl po křídle a zdálo se, že ignoruje pohledy ostatních hráčů i několika diváků kolem hřiště.

Se zkroceným balonem pod špunty kopaček běžel šikmo k brance, kde stál Renouf. Objevil se před ním Beyssac, ale toho se zbavil jednoduchou kličkou. Jeden agresivnější týpek, kterého neznal jménem, se marně pokusil sebrat mu míč skluzem. Fréderic přeskočil jeho holeň a držel se míče s takovou samozřejmostí, že by se to dalo považovat za kouzlo. Tlukot jeho srdce se sotva zrychlil, když si na zemi všimnul zbytků bílého prášku, který označoval šestnáctku.

Ačkoliv měl oči zafixované na míč, cítil přítomnost jednoho nebo dvou obránců soupeře, kteří byli před ním. A vlastně ještě napnutý a nervózní Renouf na brankové čáře. Věděl, že nalevo je už jen Trichet, který čeká na přihrávku. Zvedl hlavu, aby se o tom přesvědčil, a mohlo se zdát, že najednou váhá. Když si uvědomil, že jeho pohyby způsobily nepatrný pohyb v soupeřově obraně, přistihl se při tom, když se rozhodl, že zapomene na Tricheta a sám se vypořádá s Renoufem.

Poté, co si mladík naposledy vnější stranou chodidla posunul míč, aby si připravil prostor ke střelbě, hodně napřáhl levou nohu a, jako kdyby se celé jeho tělo proměnilo v uvolněné kyvadlo, tvrdou a pomalou ranou podsekl míč. Se stejným výrazem zarputilé a fatalistické skromnosti sledoval již samostatný, podseknutý míč, jak započíná svůj poslední oblouk, neustále letí vzduchem, dosahuje nejvyššího bodu, zase se snáší pod břevno a nakonec se pokojně stáčí do sítě Renoufa, který bezmocně a zpitoměle stojí na místě.

Výborně, téma Vám dokonale sedlo..